

EL MESTRE

(juny de 2009)

El jove tenia entre onze i dotze anys, les seves il·lusions eren acabar l'escolarització i iniciar-se en l'ofici del pare com tants xicots del seu barri. Eren temps poc permeables entre les diferents classes socials.

Heus ací que un bon dia, un nou mestre fou contractat per l'escola. Era un tipus

diferent dels que havien passat per la classe, tenia la veu fosca de tant fumar i no se'n estava dins l'aula. Era prou normal aleshores. No havia passat ni mig curs quan aquest mestre, valorant la situació, va voler fer canvis: no podia ser que aquella generació d'alumnes al seu càrrec tingués un futur limitat, calia que la cultura i el progrés entrés en aquell centre escolar. Mogué

direcció i pares d'alumnes fins crear un grup de batxillerat.

Ajuntà nois i noies per primera vegada en una aula. En aquell, com a tots els centres, la formació de les noies i els nois seguien vies distintes, sobretot en els cursos avançats. La igualtat d'oportunitats havia de ser igual per ambdós sexes.

Tenia el costum de fer lectures a darrera hora de la classe de la tarda, i d'aquesta manera els capítols del "*Libro de la Selva*" anaven passant davant l'expectació de la classe: no feia una lectura monòtona, gairebé teatralitzava els personatges, Sheerkan, Bageera, Ka, Baloo esdevenien imatges vívides en l'imaginari de l'alumne.

El jove anava creixent i madurant, així com tot el grup d'alumnes de batxillerat. El professor no els va deixar sinó fins a les portes de la Universitat. Les lectures canviaven amb els anys. Dels darrers, el jove no deixa de recordar les lectures poètiques del "*Cancionero gitano*" d'en Lorca i la impressió que li feien els passatges més eròtics, en una època d'evident repressió sexual. Els animava a llegir autors heterodoxos: Unamuno, Rosseau, Machado... alguns amb obres al Index de llibres prohibits.

En matemàtiques era rigorós, no volia que l'alumne aprengué res de memòria. Des del primer concepte de *número natural* fins a les *matemàtiques de conjunts*, encoratjava a seguir la lògica i no donar cap pas endavant si apareixia algun dubte, calia deixar ben assolits els conceptes.

Als catorze anys quan el grup aconseguí el títol de batxiller elemental, els encoratjà i animà a deixar d'ésser infants, a canviar la lectura de tebeos per literatura, va organitzar una biblioteca a l'aula amb l'aportació de llibres dels propis alumnes. Els comunicà que a partir d'aleshores tenien dret a usar "don" en la correspondència i qualsevol imprès oficial, que havien assolit un primer graó en l'escala social i això els obligava també a uns certs deures. Aquella època els nois de catorze anys es vestien amb el seus primers pantalons llargs i les noies deixaven les "faldilletes". Aquells que no continuaven estudiant, iniciaven la seva vida laboral i també feien el salt al món adult. Era tot una altra època.

Durant els llargs anys que els alumnes compartiren amb el mestre, varen anar sabent coses de la seva vida. S'assabentaren que la seva professió real era l'advocacia, però no la podia exercir per represàlia política: havia estat oficial de comunicacions de l'exèrcit de la República.

Va morir quan el grup de joves estava a la meitat de les seves carreres, mai no va poder veure'n cap de llicenciat. El seu nom: Camilo Roca Deulonder. Endevineu qui era el noi de la història?